

Έν Ἀγίῳ Ὅρει τῇ 6//19.1.2023.
Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια.

«Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι ».

(Ρωμ.ΙΓ΄, 11-14).

Στις μέρες μας, οἱ υἱοὶ τοῦ φωτὸς (Λουκ.ΙΣΤ΄,8), ἀντὶ νὰ γρηγοροῦν καὶ νὰ ὑπερασπίζονται τὴν σωτήρια ὀρθόδοξη πίστη τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον «οὐκ ἔστι κατ' ἄνθρωπον ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. Α΄, 11-12), καθεύδουν τὸν νήδυμον ὕπνον τοῦ ἐφησυχασμοῦ, τῆς νωχελείας, τῆς χαύνωσης, τῆς ἀπραξίας καὶ τῆς βολικῆς μετάθεσης τῶν εὐθυνῶν στοὺς «εἰδικούς» καὶ «ἰθύνοντας».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχουν οἱ διαστρεβλωτὲς τῆς ἀλήθειας, οἱ σειρήνες καὶ οἱ νανουριστές, οἱ ὁποῖοι εἶναι πληρωμένοι ἐργολάβοι γιὰ νὰ συντηροῦν τὸ «ζαλισμένο κοπάδι» σὲ καταστολή.

Αὐτοὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου σὲ κανένα ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦς καὶ τίς κατεστημένες συστημικὲς ἀρχές.

Ἀγνοοῦν, οἱ πληκτρολόγοι τῶν κοινωνικῶν δικτύων ὅτι ὀγδόντα (80) ἀπὸ τοὺς τριακόσιους δέκα ὀχτῶ (318) Ἀγίους Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἦσαν μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι (βλπ. *Ἱερὸν Πηδάλιον, Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων*, Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτη).

Ἀγνοοῦν τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ τοὺς ἀγῶνες τῶν μοναχῶν ἐναντίον τῶν αἱρέσεων, καθὼς καὶ τὴν ρῆση τοῦ μεγάλου θεολόγου καὶ ὁμολογητοῦ Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου : «Ἔργον τοῦ μοναχοῦ εἶναι, μηδὲν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον».

Σήμερα κινδυνεύει ἡ πίστη ἀπὸ ψευδομεσσίες, ψευδοεπιστήμονες, ψευδοπροφήτες τοῦ εὐδαιμονισμοῦ, τοῦ ἀχαλίνωτου ἡδονισμοῦ, τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Τριςυπόστατο Θεό, καὶ τῆς λατρείας τῶν ψεύτικων θεῶν ποὺ ὑπόσχονται ὅτι «ὡς θεοὶ ἔσσεσθε» (Γένεσ.3, 5).

Δυστυχῶς μὲ τοὺς ἀνωτέρω συμπορεύονται καὶ συνεργάζονται πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μεγαλόσχημους κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ποὺ δελεάζονται ἀπὸ τὸ «κενὸν δοξάριον» καὶ φημίζονται ὡς «φωτισμένοι», «προοδευτικοί», «ἀνοιχτόμυαλοι», «ἐξωστρεφεῖς» κ.λπ., ἅμοιροι τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς καὶ μέτοχοι τῆς κοσμικῆς εὐμάρειας καὶ καλοπέρασης.

Οἱ ἀνωτέρω πατριάρχες, ἐπίσκοποι κ.λπ. κληρικοὶ δὲν χάνουν εὐκαιρία νὰ νουθετοῦν τοὺς μοναχοὺς νὰ εἶναι ἥσυχοι, τουτέστιν ἀφωνότεροι ἰχθύος, καὶ νὰ ἐπιμελοῦνται τὴν ἑαυτῶν κάθαρση καὶ νοερά προσευχή (ἐπιδιώκοντας τό : «τὴν ἄκρα τοῦ τάφου σιωπή»).

Ταπεινὰ λέμε: «ὅταν τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ πίστις», κατὰ παραγγελία τῶν Ἀγίων Πατέρων, οἱ μοναχοί, χωρὶς νὰ παραμελοῦν (μάλιστα καὶ ἐντείνουν) τὸ σωτήριο ἔργο τῆς μετάνοιας, τῆς προσευχῆς καὶ τοῦ ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν παθῶν, ἐνεργοῦν, στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, ὅπως ἡ ἄγρυπνη συνείδηση («ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος», Πέτρ Α΄, 4), δηλαδὴ σημαίνουν συναγερμό, ἀφύπνιση καὶ ἐγρήγορση ἀναλαμβάνοντας τὰ ὅπλα τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀλήθειας (Ρωμ. 13).

Κατ' ἀκολουθίαν, ὡς **Ἀγιορεῖτες Κελλιῶτες Πατέρες** δηλώνουμε ὅτι δὲν θὰ μᾶς φιμώσουν πληρωμένα φερέφωνα ἐθελόδουλων ἡγεσιῶν ὅσον ἀφορᾷ στὴν ὑπεράσπιση τῆς ἀμώμου καὶ σωτηρίου πίστεως καὶ στὴν ἀφύπνιση καὶ ἐνημέρωση τῶν ἀδελφῶν μας ὀρθοδόξων Χριστιανῶν σ' ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς.

Ὁ ἡρωϊκότερος τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, στὸ Σύμβολο Πίστεως, ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του, προτάσσει τὰ ἑξῆς : «Ὅποιος θέλῃ νὰ σωθῇ εἶναι ἀνάγκη προπαντὸς νὰ φυλάσσει τὴν ὀρθόδοξη πίστη, τὴν ὁποία ἂν κάποιος δὲν φυλάξῃ σῶα, σῶα καὶ καθαρή, ὅπως δὲποτε χάνεται αἰώνια».

Ἡ πρόταση αὕτη εἶναι ὁ φθόγγος τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἀκούγεται (Ψαλμ.18), (Ρωμ.Ι΄, 18), στὰ ὦτα τῶν σωφρόνων καὶ τίκτει τὸν «φόβον Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας», (Ψαλμ.110 καὶ Παροιμ. 9,10).

Στὴν συνέχεια, ἐν συντομίᾳ, θὰ παραθέσουμε ἀρνητικὰ παραδείγματα «ἄσοφων σοφῶν» εἰδικῶν, καὶ ἐπαϊόντων, «πλανωμένων καὶ πλανώντων» (Β΄ Τιμοθ.Γ΄, 12-13) τὸν συγχυσμένο καὶ μὴ γρηγοροῦντα λαό.

Θ' ἀρχίσουμε, κατὰ τὴν κατιοῦσα, ἀπὸ τὸν πολὺ Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο, ὁ ὅποιος ἔχει ποικίλῃ κοσμικὴ μόρφωση, ἀλλὰ ἀμφισβητούμενη θεολογικὴ. Οἱ σπουδὲς του στὴν ἐσπερία καὶ ἡ συμμετοχὴ του στὰ κέντρα λήψης ἀποφάσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καθὼς καὶ ὁ προορισμός του γιὰ τὸ ἀξίωμα του Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ἄφησαν τὸν ἑαυτοῦ ἀκάλυπτο ἀπὸ τὸν ἀδιάλειπτο πειρασμὸ στὸ πάθος τῆς ἐξουσίας.

Αὐτὸ τὸ πάθος θέλησε νὰ τὸ ἐπενδύσῃ μὲ θεσμικὸ κάλυμμα γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ ἐτῶν μεθόδευσε καὶ θέλησε νὰ ἐπιβάλλῃ στὴν καθόλου ὀρθοδοξία τὸ πρωτεῖο ὑπερεξουσίας τοῦ Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ὅλη ἐπιδίωξη περὶ τὸ πρωτεῖον ὑποθάλπεται τεχνηέντως ἀπὸ τίς Η.Π.Α., οἱ ὁποῖες ἐλέγχονται καὶ ἐντολοδοτώντας τὸν «Πρῶτο» ἐξουσιάζουν καὶ τοὺς ὑπ' αὐτόν.

Ἔτσι εὐκόλα καὶ ἀνέξοδα ἐξυπηρετοῦνται καὶ προωθοῦνται τὰ γεωπολιτικοθρησκευτικὰ καὶ στρατιωτικὰ συμφέροντα τῆς ὑπερατλαντικῆς Βαβυλώνας καὶ τῶν σκοτεινῶν χαλκουργειῶν τῆς νέας τάξης πραγμάτων.

Ἡ νέα ἀντικανονικὴ ἐκκλησιολογία τοῦ Φαναρίου καταργεῖ τοὺς πάντες, κληρικούς οἰουσδήποτε βαθμοῦ καὶ τὸν φιλόχριστο λαό, καὶ ἀναδεικνύει τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ἀπόλυτο μονάρχη, πάπα τῆς Ἀνατολῆς. Δηλαδή στὴν αὐταρχικότητα, στὴν αὐθαιρεσία, στὴν ἀντικανονικότητα, στὴν παρανομία καὶ ἐν τέλει στὴν προδοσία τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσέβειας πρέπει νὰ καμφθῇ «πᾶν γόνυ» καὶ νὰ προσκυνήσῃ κάθε ὀρθόδοξος Χριστιανός.

Ὅλη αὐτὴν τὴν ψευτοθεολογία περὶ «Πρώτου» καὶ «Πρωτείου» θέλουν, οἱ ψευτοθεολόγοι τῆς «θεολογίας τοῦ προσώπου», νὰ κατοχυρώσουν τάχα στὸ «πρωτεῖο τοῦ Θεοῦ Πατρὸς στὴν Ἁγία Τριάδα».

(Οὕτε ὁ παπισμὸς δὲν τόλμησε νὰ κάνῃ αὐτό, ἀλλὰ θεμελιώνει τὸ πρωτεῖο του στὸν Ἀπόστολο Πέτρο τάχα πρῶτο καὶ πρόεδρο ὅλων τῶν Ἀποστόλων καὶ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας).

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, στὸ προαναφερθὲν φερώνυμο Σύμβολο Πίστεως, διατυπώνει : *«Καὶ σ' αὐτὴν τὴν Τριάδα κανένα δὲν εἶναι πρῶτο ἢ δεύτερο, ἢ μεγαλύτερο καὶ μικρότερο· οἱ τρεῖς ὅμως ὑποστάσεις εἶναι μεταξύ τους αἰώνιες καὶ ἴσες».*

Ἐκκλησία δὲν εἶναι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (οὕτε κανένας ἄλλος). Εἶναι γνωστὸ ὅτι περισσότεροι ἀπὸ δεκαπέντε (15) Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως καταδικάστηκαν ἀπὸ Οἰκουμενικὲς καὶ ἄλλες αὐξημένου κύρους Συνόδους γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἦσαν αἰρετικοί (ἀρειανοί, πνευματομάχοι, μονοφυσίτες, μονοενεργίτες, εἰκονομάχοι, ἀρνητὲς τῆς ἄκτιστης ἐνέργειας καὶ χάριτος, παπόφιλοι, φιλενωτικοί κ. ἄ.).

Φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆς ἔπαρσης τοῦ «Πρωτείου» εἶναι τὸ ἀλάθητο, ὁ νεοβαρλααμισμὸς, ἡ ἀλαζονεία τῆς ἐπιστήμης καὶ ὁ αὐτοθαυμασμὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος συντάσσεται μὲ τὸ παγκόσμιον οἰκονομικὸ φόρουμ (W.O.F.) τοῦ σιωνιστῆ Κλάους Σβάμπ (ἀπὸ μητέρα Ρούθτσάϊλντ-Rothchild), καὶ δηλώνει ὅτι τὴν ἀνθρωπότητα-κόσμο πρέπει νὰ τὴν κυβερνήσουν οἱ πολιτικοί, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ θρησκευτικοί ἡγέτες, οἱ (ὀλιγαρχικὲς) ἐταιρεῖες, μὲ αἰχμὴ τοῦ δόρατος τὸ διεθνὲς σιωνιστικὸ τοκογλυφικὸ τραπεζικὸ σύστημα.

Φαίνεται πὼς ὁ κ.Βαρθολομαῖος διάλεξε τίς παρέες του νὰ βρίσκεται ἐν μέσῳ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ἀπατεῶνος. Ξεχνώντας τὰ ψαλμικά « *Ἐμίσησα ἐκκλησία πονηρευομένων καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω*» (Ψαλμ.25) καὶ «*Μετὰ ὀσίου ὁσίου ἔση καὶ μετὰ ἀνδρὸς ἀθώου ἀθῶος ἔση καὶ μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψης*» (Ψαλμ.17).

Τελευταῖα ὁ κ.Βαρθολομαῖος, στίς 22 Μαΐου 2022 σὲ διαθρησκευτικὴ συνάντηση στὸ Ριάντ μέσα σὲ πανθρησκευτικὸν παροξυσμὸν δήλωσε : *«Τὰ μοναδικὰ χαρακτηριστικὰ κάθε θρησκείας, αἵρεσης, ἢ ἀνθρώπινης ποικιλομορφίας ἀντανακλοῦν τὴν σοφία τοῦ δημιουργοῦ».*

Ὅμως ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς προειδοποιεῖ : *«Πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια»* (Ψαλμ.95) καὶ *«μὴ κατακαυχάσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχόμενη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης».*

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος γράφει γιὰ τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἡ ὁποία προφανῶς ἀντανακλᾷ τὴν σοφία τοῦ Θεοῦ, ὅτι: *«Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ ἣν ὅτε ἐπληρώσῃ, ἀναβιβάσαντες αὐτὴν ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ καθίσαντες συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἀγγεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον»,* (Ματθ.ΙΓ, 47-50).

Τὰ τοῦ κ.Βαρθολομαίου δὲν ἔχουν τέλος. Υἱκῶς τοῦ εὐχόμεαστε τὴν σωτήρια μετάνοια.

Ένα δείγμα «ειδικοῦ» στήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία εἶναι ὁ Μητροπολίτης Περιστερίου Γρηγόριος (Παπαθωμᾶς), ὁ ὁποῖος εἶναι καθηγητής τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Ε.Κ.Π.Α. καί σέ ἄλλες δύο (2) πανεπιστημιακές σχολές τοῦ Παρισιοῦ. Εἶναι κάτοχος περίπου δέκα (10) πτυχίων, μεταπτυχιακῶν, διδακτορικῶν καί μεταδιδακτορικῶν στό γνωστικό ἀντικείμενο τῶν θεολογικῶν καί νομικῶν σπουδῶν. Ἐπίσης ὁμιλεῖ ἕξι (6) ξένες γλῶσσες.

Ὁ ἐν λόγω ἐπίσκοπος, πρὸ παντός ἄλλου, θὰ πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικός καί νὰ ἔχει συνεχῶς στή μελέτη τοῦ νοῦ καί τῆς καρδίας του τὸ ἀποστολικόν «*ἡ γνῶσις φυσιοί, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ*» (Κορινθ.Α΄-Η΄, 2).

Δυστυχέστατα, στό πλαίσιο τῆς ἄκρας σχολαστικότητας, τῆς ἐπιστημοσύνης, τῶν γεωπολιτικῶν καί θρησκευτικῶν συμφερόντων, δηλαδή τῆς ματαιοδοξίας καί τῆς ἀσόφου σοφίας τῶν φιλοσόφων, ὁ ρηθεὺς μεγαλόσχημος κληρικός μέ τοὺς ὁμοίους του, τῆς ἀκαδημίας Βόλου κ.ἄ. μεταπατερικούς, «*τεχνολογοῦσι (σ.σ. λογοτεχνοῦσι) οὐ θεολογοῦσι*», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Μέγας Ἱεράρχης Βασίλειος.

Ὅτι ἐπισημάναμε ἀνωτέρω γιὰ τὸν Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο ἰσχύει καί γιὰ τὸν Περιστερίου Γρηγόριο.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους εἰσηγητὲς γιὰ κατάργηση Ἱερῶν Κανόνων καί διατύπωση ἄλλων ποὺ θὰ διευκόλυναν τὰ σχέδια τῆς ἔνωσης μέ αἰρετικούς (παπικούς, προτεστάντες κ.λπ.) εἶναι ὁ νῦν πατριάρχης Βαρθολομαῖος (βλπ. διδακτορική διατριβή* τοῦ Βαρθολομαίου Ἀρχοντῶνη περὶ τὴν κωδικοποίηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων μέ ἐπίβλεψη Ἰησουῖτη καθηγητῆ) στὰ χνάρια τοῦ ὁποῖου βαδίζει καί ὁ κ.Γρηγόριος Περιστερίου.

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι οἱ στῦλοι καί τὸ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Εἶναι προφανές ὅτι, ἂν σαλευθοῦν ἢ καταργηθοῦν, τὸ οἰκοδόμημα τῆς πίστεως θὰ σωριασθῇ σὲ ἐρείπια.

Ὅμως, μὴ γένοιτο, διότι «*ἐξ ἑνός, γάρ, ἅπαντες (σ.σ. οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν καί τοπικῶν Συνόδων καί οἱ κατὰ μέρος Πατέρες) καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος αὐγασθέντες ὥρισαν τὰ συμφέροντα*» (Κανὼν Α΄ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου) καί «*Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Εβρ.ΙΓ΄, 8).

Μήπως ὁ κ.Γρηγόριος καί οἱ ὅμοιοι του εἶναι ὁπαδοὶ τῆς «μεγάλης ἐπανεκκίνησης» κατὰ τὴν ὁποία πρέπει πρῶτα νὰ γκρεμισθοῦν τὰ παλαιὰ καί ξεπερασμένα (δομές, θεσμοί, κανόνες, κ.λπ.) ὥστε νὰ ἀναοικοδομηθοῦν στὸ πνεῦμα τῆς παγκοσμιοποίησης, τῆς αὐτονομίας τοῦ ἀνθρώπου (ἀποστασίας), τοῦ ἀντίθεου ἡδονισμοῦ, καί τελικὰ τῆς αὐτοθέωσης τοῦ θνητοῦ ἀνθρώπου ;

Κατὰ καιροὺς ἐπιτίθενται οἱ νεωτεριστές, μεταπατερικοὶ κ.ἄ. κληρικοὶ καί λαϊκοὶ θεολόγοι στὸ οἰκοδόμημα τῶν Ἱερῶν Κανόνων μέ σκοπὸ τὴν σταδιακὴ φθορὰ καί ἀποδόμηση εἴτε τοῦ συνόλου τῶν Κανόνων εἴτε ἐπὶ μέρους Κανόνων. Οἱ ἐπιθέσεις εἶναι πολλές καί ἀπὸ πολλοὺς, κενές καί καινές, ποὺ θὰ χρειαζόταν βιβλίο (-α ;) γιὰ νὰ ἀναιρεθοῦν, καί ὁ κ.Γρηγόριος ἔχει συνευθύνῃ γιὰ ὅλα ὅσα σιωπᾷ.

Ὁ ἴδιος, βέβαια, στὸ βιβλίο του «*κανονικὰ ἄμορφα*» ἀναγνωρίζει ὡς κανονικοὺς ὄχι μόνον τοὺς γάμους μετὰ τῶν ἑτεροθρήσκων, γράφοντας ὅτι ἡ ἀναγνώριση τῶν γάμων αὐτῶν θὰ συμβάλλῃ στήν ἀρμονικὴ θεσμικὴ συνύπαρξη τῶν θρησκειῶν καί στήν εἰρηνικὴ συμβίωση μέ τρόπο ἐλεύθερο καί ἀνεπηρέαστο τῶν διαφόρων θρησκειῶν καί ἐκκλησιῶν (; !) σὲ μιὰ πλουραλιστικὴ κοινωνία (σελ.247). Ἀποροῦμε: Τίς κοινωνία λύκου μετὰ προβάτου; (ΣΤ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος).

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν πειραμάτων γιὰ τὴν ἔνωση ὀρθοδόξων-οὐνιτῶν-παπικῶν στὸ οἰκουμενιστικὸ ἐργαστήριο τῆς Οὐκρανίας, ὁ κ.Γρηγόριος, ὡς κανονολόγος κύρους, προτείνει νὰ ἀποβληθῇ ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν ἄλλων τοπικῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί νὰ ἀρθῇ ἡ πατριαρχικὴ αὐτοκεφαλία της (πῶς ;). Εἶναι σαφές ὅτι μιὰ τέτοια ἀντικανονικὴ ἐνέργεια θὰ ὀδηγοῦσε σὲ μὴ ἀνατρέψιμη σχάση ὅλη τὴν οἰκουμένη, τὴν στιγμὴ ποὺ τάχα ἐργάζονται γιὰ τὴν ἔνωση.

Γιὰ τίς προτάσεις του αὐτὲς καί τίς ἄλλες ὑπηρεσίες ὁ κ.Γρηγόριος ἐξελέγη πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Δικαίου τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν στὸ 25^ο Διεθνὲς Συνέδριο της. Ὁ οἰκουμενιστικὸς αὐτὸς θεσμός, στὸν ὁποῖο χρημάτισε ἀντιπρόεδρος του ὁ κ.Βαρθολομαῖος, ὁργανώνεται ἀπὸ τὸ Τμῆμα Νομικῆς Φιλοσοφίας (πρῶν Ἰνστιτοῦτο Κανονικοῦ Δικαίου) τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῆς Βιέννης. Ὁ ρόλος τοῦ κ.Γρηγορίου γι' αὐτὴν τὴν ἑταιρεία, ὡς πρόεδρου, δὲν θὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν φθορὰ καί κατεδάφιση τῶν ἐμποδίων τῶν Ἱερῶν Κανόνων γιὰ τὴν ἀνίερη ἔνωση ποὺ προετοιμάζεται μέ ἀρχὴ τὸ 2025.

Γι' αὐτὰ καί ἄλλα ἀμπλακήματα τοῦ ἐπισκόπου Γρηγορίου εὐχόμαστε ἀνάνηψη καί μετάνοια.

Ένας άλλος, έκ του τάγματος των Αγιορειτών μοναχών, που νομίζει ότι είναι «ειδικός» και «γνώστης» και όμιλεῖ περὶ παντὸς ἐπιστητοῦ δοθείσης εὐκαιρίας ἢ καὶ ἀκαίρως, εἶναι ὁ κορδακίζόμενος «κατσιουλιέρης» τάχα ἡγούμενος ἀδελφότητος 2-3 μελῶν τῆς ἀντικανονικῶς κατασκευασμένης «νέας μονῆς Ἑσφιγμένου».

Ὁ ὡς ἄνω ἀρχιμανδρίτης Βαρθολομαῖος παπαγαλίζει καὶ μιμεῖται τὸν «μεγάλου προστάτη» του πατριάρχη Βαρθολομαῖο σὲ κάθε κίνηση καὶ ἐνέργειά του.

Ἔτσι, γιὰ νὰ ὑπερθεματίσῃ, στὸ θέμα τῆς δημιουργίας τῆς ψευδοεκκλησίας στὴν Οὐκρανία «ἀγιογράφησαν» τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο τῆς Λαύρας τῶν Σηλαίων τοῦ Κιέβου νὰ κρατᾷ στὸ χέρι του εἰλητᾶριο ποὺ γράφει ἓνα τμῆμα ἀπὸ τὸν τόμο Αὐτοκεφαλίας ποὺ παράνομα καὶ ἀντικανονικὰ παραχωρήθηκε, ὑπαρχοῦσης κανονικῆς ἱεραρχίας ὑπὸ τὸν μητροπολίτη Ὀνούφριο.

Παίζει ἐν οὐ παικτοῖς μὲ τὸ θέμα τῆς μεταδόσεως ἢ μὴ τοῦ κορώνα-ιοῦ (κόβιντ-19) ἀπὸ τὴν Θεία Κοινωνία θέλοντας νὰ μὴ γίνεταί συζήτηση καὶ ὑπεράσπιση τῆς μὴ μετάδοσης τοῦ κορώνα-ιοῦ, (ἄρα καὶ ἄλλων ἰῶν) ἀπὸ τὴν θεία μετάληψη τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καταφέρεται ἐναντίον τῶν ἀνεμβολίαστων ρασοφόρων καὶ εἰδικὰ Αγιορειτῶν, χαρακτηρίζοντας τοὺς ταλιμπάν, μὴ νοῶντας τί λέει καὶ πῶς ἐκφράζεται.

Ἐχει γραφεῖ ὅτι : «ὅταν ὁ ἥλιος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἀξιών εἶναι χαμηλὰ στὸν ὀρίζοντα γράφει μεγάλες σκιές (καὶ ψευδαισθήσεις) στοὺς νάνους».

Ὁ παριστάνων τὸν ἡγούμενο π.Βαρθολομαῖος, ἐξαπολύει εὐχές καὶ μηνύματα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορτῶν μὲ περιεχόμενο γιὰ ἀγάπη καὶ εἰρήνην κ.τ.τ. τὴν στιγμή ποὺ μὲ περισσὴ περιφρόνηση καὶ ἀσέβεια λεηλατεῖ τὸν κόπο καὶ τὸν ἰδρώτα μοναστῶν, γερόντων τῇ ἡλικίᾳ, στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀρπάζοντας τὸν ἐλαιόκαρπο τῶν ἐλαιῶνων τῆς παλαιφάτου μονῆς Ἑσφιγμένου (τῆς ἀκμάζουσας ἀδελφότητος τῶν 110-120 Πατέρων, πολλῶν ἐξ αὐτῶν μὲ ἐγκαταβίωση ἀπὸ τὸ 1960). Προφανῶς ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν φωνὴ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων.

Ἄν ὁ π.Βαρθολομαῖος καὶ τὰ 2-3 μέλη τῆς συνοδείας του εἶχαν τὴν παραμικρὴ εὐθιξία θὰ παραιτοῦντο διότι αὐτὸ τὸ δεῖγμα μοναστικῆς ἀδελφότητος εἶναι μόνο γιὰ ἐγκαταβίωση σὲ Κελλὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ὄχι γιὰ μοναστήρι ποὺ πρέπει νὰ διαχειρίζεται τεράστιο ὄγκο πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς κληρονομιάς καὶ ποικίλης βιοτικῆς μέριμνας. Μήπως θὰ πρέπει ἡ Ἱερὰ Κοινότητα νὰ ἀναπροσαρμόσει, βάσει τῶν νέων δεδομένων, τὴν τοποθέτησή της ἐπὶ τοῦ μείζονος σημασίας τούτου θέματος;

Αὐτὰ εἶναι τὰ σχέδια τοῦ Φαναρίου γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὸν Ὁρθόδοξο Μοναχισμό ; Ἡ συρρίκνωση μέχρι ἀφανισμοῦ τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ ποὺ στάθηκε προστάτης καὶ πνευματικὸς τροφὸς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων-Ρωμῶν ;

Ἡ συντήρηση τέτοιων δειγματικῶν ἀδελφότητων ἐξυπηρετεῖ μόνον τὴν ἐπίδειξη κοσμικοῦ φρονήματος, ἀγερωχίας, συγκρητισμοῦ, καὶ συγχρωτισμοῦ ὅπως ἀκριβῶς ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ σβησμένο Φανάρι.

Στὸν χρόνο ποὺ διανύουμε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μᾶς χαρίζει ἐξ ὕψους φῶτιση καὶ βαθειὰ μετάνοια.

«Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι», (Ρωμ.ΙΓ', 11-14).

ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΚΕΛΛΙΩΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ.

* Διδακτορικὴ διατριβὴ Ἀρχιμανδρίτη ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΩΝΗ, "Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν ἹΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ καὶ τῶν ΚΑΝΟΝΙΚΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ἐν τῇ ΟΡΘΟΔΟΞῃ ΕΚΚΛΗΣΙΑ", σελ. 27, 31, 70 καὶ 73, Ἀνάλεκτα ἀρ.6 Βλατάδων, Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Μελετῶν, Θεσσαλονίκη 1970.

...." δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοστοῦν σήμερον καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις (σ.σ.Ἱερούς Κανόνες) αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτερόθρησκους · δὲν δύνανται ἡ ἐκκλησία νὰ ἔχει διατάξεις ἀπαγορεύουσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ'αὐτῶν συμπερσευχήν. ".

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ-ΑΝΑΡΤΗΣΕΙΣ :

1.Ἐφημερίδα ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ, ἀριθμὸς φύλλου 2432/20.1.2023

2.<https://orthodoxostypos.gr/%e1%bd%a5%cf%81%ce%b1-%e1%bc%a1%ce%bc%e1%be%b6%cf%82-%e1%bc%a4%ce%b4%ce%b7-%e1%bc%90%ce%be-%e1%bd%95%cf%80%ce%bd%ce%bf%cf%85-%e1%bc%90%ce%b3%ce%b5%cf%81%ce%b8%e1%bf%86%ce%bd%ce%b1%ce%b9/>

3. ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, Ὁμάδα στὸ VIBER

4.<http://aktines.blogspot.com/>

5.<https://tasthras.wordpress.com/2023/01/21/%e1%bd%a5%cf%81%ce%b1-%e1%bc%a1%ce%bc%e1%be%b6%cf%82-%e1%bc%a4%ce%b4%ce%b7-%e1%bc%90%ce%be-%e1%bd%95%cf%80%ce%bd%ce%bf%cf%85-%e1%bc%90%ce%b3%ce%b5%cf%81%ce%b8%e1%bf%86%ce%bd%ce%b1%ce%b9/>

6.<https://katanixi.gr/not-ora-imas-idi-ex-ypnov-egerthinai-rom-ig%CE%84-11-14/>